

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে তোমালোকক জ্ঞান ৰঙ্গ দিবৰ বাবে, মুৰুলী শুনাবৰ বাবে সেয়েহে তুমি মুৰুলী কেতিয়াও মিছ (খতি) নকৰিবা, মুৰুলীৰ প্ৰতি প্ৰেম, স্নেহ নথকা মানে পিতাৰ প্ৰতিও স্নেহ নথকা"

প্ৰশ্ন: আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) কোনটো, যিটো তুমি এই নলেজৰ (জ্ঞানৰ) আধাৰত ধাৰণ কৰিছা?

উত্তৰ: ৰাইচলেছ (নিৰ্বিকাৰী) হোৱা এইটোৱেই আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ কেৰেক্টাৰ। তোমালোকে জ্ঞান পাইছা যে এই গোটেই সৃষ্টিখনেই বিকাৰী, বিকাৰী মানে কেৰেক্টাৰলেছ। পিতা আহিছে ৰাইচলেছ ৱৰ্ল্ড স্থাপন কৰিবলৈ। ৰাইচলেছ দেৱতা সকল কেৰেক্টাৰমুক্ত হয়। পিতাৰ স্মৰণৰ দ্বাৰা কেৰেক্টাৰ শুধৰণি হয়।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকল তোমালোকে পঢ়া কেতিয়াও মিছ নকৰিবা। যদি পঢ়া মিছ কৰা তেতিয়া পদো মিছ (ব্ৰষ্ট) হৈ যাব। মৰমৰ সন্তানসকল ক'ত বহিছা? গডলি স্পিৰিচুৱেল য়ুনিভাৰ্চিটিত (গৈশ্বৰীয় আধ্যাত্মিক বিশ্ববিদ্যালয়ত)। সন্তানসকলে এইটোও জানে যে প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত আমি এই য়ুনিভাৰ্চিটিত ভৰ্তি হওঁ। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলৰ জ্ঞাত যে পিতা পিতাও, শিক্ষকো আৰু গুৰুও। চাবলৈ গ'লে গুৰুৰ মূৰ্তি পৃথক, পিতাৰো পৃথক, শিক্ষকৰো পৃথক হয়। এই মূৰ্তি একেটাই। কিন্তু হওঁতে তিনিও অৰ্থাৎ পিতাও হয় শিক্ষকো হয়, গুৰুও হয়। মানুহৰ জীৱনত এই তিনি মুখ্য। পিতা, শিক্ষক আৰু গুৰু সেই একেজনেই, তিনিওটা পাৰ্ট (ভূমিকা) একেজনেৰে। তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰত্যেকৰে কথা বুজি পোৱাৰ পিছত বহুত প্ৰফুল্লিত হোৱা উচিত আৰু এনে ত্ৰিমূৰ্তি য়ুনিভাৰ্চিটিলৈ বহুতকৈ লৈ আহি ভৰ্তি কৰাৰ লাগে। যিবিলাক য়ুনিভাৰ্চিটিত ভাল পঢ়ুৱায় তাত পঢ়াসকলে আনক কয় এই ইউনিভাৰ্চিটিত, পঢ়া ইয়াত বৰ সুন্দৰকৈ পঢ়ুৱায় আৰু কেৰেক্টাৰছো শুধৰণি হয়। তোমালোক সন্তানেও আনক লৈ আহিব লাগে। মাতৃসকলে মাতৃ সকলক, পুৰুষে পুৰুষ সকলক বুজাব লাগে। এওঁ পিতাও, শিক্ষকো আৰু গুৰুও। এনেদৰে বুজাই নে নাই, তাক প্ৰত্যেকেই নিজৰ অন্তৰাত্মক সুধিব লাগে, কেতিয়াবা নিজৰ মিত্ৰ-সমন্ধীয়ক, লগৰীয়াক বুজাই যে এওঁ চুপ্ৰিম (পৰম) পিতাও, চুপ্ৰিম শিক্ষকো আৰু চুপ্ৰিম সদগুৰুও? পিতা চুপ্ৰিম দেৱী-দেৱতা কৰি তোলাঁতা, পিতাই নিজৰ সমান পিতা কৰি নোতোলে। বাকী নিজৰ মহিমাৰ আধাৰত তেওঁৰ সমান মহিমাৰ যোগ্য কৰে। পিতাৰ কাম হৈছে পালন কৰা আৰু মৰম স্নেহ প্ৰদান কৰা, এনেকুৱা পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁৰ লগত কাৰো তুলনা নহয়। কোৱা হয় গুৰুৰ শান্তি পাব পাৰি। কিন্তু এওঁতো বিশ্বৰ মালিক কৰি নোতোলে, এনেকৈ কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে ময়ে সকলো আত্মাৰ পিতা। এয়াও কোনেও নাজানে যে সকলো আত্মাৰ পিতা কোন হ'ব পাৰে। এজন হৈছে বেহদৰ পিতা, যাক হিন্দু, মুছলমান, খ্ৰীষ্টিয়ান আদি সকলোৱে গড ফাদাৰ (পৰম পিতা) বুলি নিশ্চয় কয়। বুদ্ধি নিশ্চয় নিৰাকাৰ পিতালৈ যায়। এয়া কোনে কৈছে? আত্মাই কৈছে গড ফাদাৰ। সেয়েহে নিশ্চয় লগ পোৱা উচিত। কেৱল ফাদাৰ (পিতা) বুলি কয় আৰু যদি লগ পোৱাই নাই তেন্তে পিতা কেনেকৈ হ'ব পাৰে? সমগ্ৰ সৃষ্টিৰ সন্তান সকলৰ যি আশা আছে সেয়া তেওঁ পূৰণ কৰে। সকলোৰে কামনা থাকে যে আমি শান্তিধামলৈ যাম। আত্মাৰ ঘৰলৈ মনত পৰে। আত্মা ৰাৱণ ৰাজ্যত ভাগৰি পৰিছে, ইংৰাজীতো কয় হে গডফাদাৰ লিবাৰেট (মুক্তি) কৰা। তমোপ্ৰধান হৈ-হৈ পাৰ্ট কৰি-কৰি শান্তিধামলৈ গুচি যাম, পুণৰ সুখধামলৈ আহে। এনেকুৱা নহয়, পোন-প্ৰথমে আহি বিকাৰী হয়হি। নহয়। পিতাই বুজায় এয়া হৈছে বেষ্যালয়, ৰাৱণ ৰাজ্য। ইয়াক ৰৌ-ৰৌ নৰক বুলি কোৱা হয়।

ভাৰতত বা এই সৃষ্টিত কিমান শাস্ত্ৰ, কিমান পঢ়াৰ কিতাপ আছে, এই সকলো শেষ হৈ যাব। পিতাই তোমালোকক এই যি উপহাৰ দিছে এয়া স্বলি ভল্ল নহয়। এয়া ধাৰণ কৰিবলগা। যি কামৰ বস্তু নহয় সেইবোৰ স্বলাই দিয়া হয়। জ্ঞান কোনো শাস্ত্ৰ নহয় যাক স্বলাব পৰা যাব। তোমালোকে নলেজ (জ্ঞান) পাইছা, যাৰ যোগেদি তুমি 21 জন্ম পদ প্ৰাপ্ত কৰিবা। এনেকুৱা নহয় যে ইয়াৰ শাস্ত্ৰ আছে যি স্বলাই দিবা। নহয়, এই জ্ঞান নিজে-নিজে লুপ্তপ্ৰায় হৈ যায়। কোনো পঢ়াৰ কিতাপ আদি নহয়। জ্ঞান-বিজ্ঞান ভৱন নামো আছে। কিন্তু, তেওঁলোকে নাজানে এই নাম কিয় থোৱা হৈছে। তাৰ অৰ্থ কি? জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ মহিমা কিমান গভীৰ! জ্ঞান অৰ্থাৎ সৃষ্টি চক্ৰৰ নলেজ যি এতিয়া তোমালোক ধাৰণ কৰিছা। বিজ্ঞান অৰ্থাৎ শান্তিধাম। তোমালোক জ্ঞানৰ উৰ্ধলৈ যোৱা। জ্ঞানত থাকি পঢ়াৰ আধাৰত তোমালোকে ৰাজত্ব কৰিবা। তোমালোকে বুজি পোৱা আমি আত্মাবোৰক পিতা আহি পঢ়াইছে। নহলে ভগৱান উবাচ্ (ভগৱানৰ বাণী) নোহোৱা হৈ যাব। ভগৱানে কোনো শাস্ত্ৰ পঢ়ি নাই। ভগৱানৰ জ্ঞান-বিজ্ঞান দুয়োটা আছে। যি জন যেনেকুৱা, তেনেকৈয়ে গঢ়ি তোলে। এই বিলাক বহুত সুক্ষ্ম কথা। জ্ঞানতকৈ বিজ্ঞান বহুত সুক্ষ্ম। জ্ঞানৰ উৰ্ধলৈ যাব লাগে। জ্ঞান স্থূল, আমি পঢ়োঁ, শব্দ হয় নহয় জানো। বিজ্ঞান সুক্ষ্ম ইয়াত শব্দ জগতৰ পৰা উৰ্ধত শান্তিলৈ যোৱা হয়। যি শান্তিৰ কাৰণে সকলো ভ্ৰমি থাকে।

সন্যাসীৰ ওচৰলৈ যায়। কিন্তু যিটো বস্তু নিজৰ ওচৰত আছে সেয়া আনৰ পৰা পাব নোৱাৰি। হঠযোগ কৰি গাঁতত বহি যায় কিন্তু ইয়াৰ যোগেদি শান্তি লাভ কৰিব নোৱাৰি, ইয়াত কোনো কষ্টৰ কথা নাই। পঢ়াও বহুত সহজ। 7 দিনৰ পাঠ্যক্ৰম লব লাগে। 7 দিনৰ পাঠ্যক্ৰম সমাপ্ত কৰাৰ পাছত লাগিলে ক'বলৈ বাহিৰলৈ গুচি যায়, এনেদৰে আন কোনো আনুষ্ঠানিক কলেজত (মহাবিদ্যালয়ত) কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ বাবেই এই 7 দিনৰ পাঠ্যক্ৰম। সকলো বুজাই দিয়া হয়। কিন্তু 7 দিন কোনেও দিব নোৱাৰে। বুদ্ধিৰ যোগ য'তে ত'তে ভ্ৰমি ফুৰে। তোমালোকতো ভাঙিত বহিছিলো, কাৰো চেহেৰা দেখা নাছিল। কাৰো লগত কথা পতা নাছিল। বাহিৰলৈকো ওলোৱা নাছিল। স্মৃতিযুক্ত হৈ তপস্যাৰ বাবে সাগৰৰ পাৰত বহিছিলো। সেই সময়ত এই চক্ৰ বুজোৱা হোৱা নাছিল। এওঁ পঢ়া বুজি পোৱা নাছিল। পোন-প্ৰথমেতো পিতাৰ লগত যোগৰ প্ৰয়োজন। পিতাৰ পৰিচয় প্ৰয়োজন। আকৌ পাছত শিক্ষকৰ প্ৰয়োজন। প্ৰথমতেতো পিতাৰ লগত যোগ কেনেকৈ লগাওঁ, এয়াও শিকাৰ লগীয়া হয় কাৰণ ইয়াত পিতা হৈছে অশৰীৰি, আন কোনেও নামানে। কৈ দিয়ে গড ফাডাৰ অমনিপ্ৰেজেন্ট (সৰ্বব্যাপি), বচ সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞানেই চলি আহিছে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত সেই কথা নাই। তোমালোকতো স্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী)। পিতাই কয় যদিও ব্যৱসায় আদিও কৰা তথাপি ক্লাচ নিশ্চয় কৰিব। যদিও গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকা তথাপি কোৱা স্কুললৈ যাব নোৱাৰো পিতাই কি কৰিব। আৰে ভগৱানে পঢ়াইছে, ভগৱান-ভগৱতী কৰিবলৈ! ভগৱান উবাচ (ভগৱানৰ মহাবাক্য) - মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তুলিছো। তেন্তে ভগৱানৰ পৰা ৰাজযোগ নিশিকিবা নেকি? এনেকৈ কোনে থাকিব পাৰিব! সেয়েহে তোমালোকে পলাই আহিব লগা হ'ল। বিষৰ কৱলৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ তোমালোকে পলাই আহিলা। তোমালোক আহি ভাঙিত বহাঁ যাতে কোনেও নেদেখে, লগ ধৰিব নোৱাৰে। কাকো দেখাই পোৱাই নাছিল। গতিকে কাৰ লগত আন্তৰিকতা থাকিব। এয়া সন্তান সকলৰ নিশ্চয়ো আছে যে স্বয়ং ভগৱানে পঢ়ায়। তথাপিও কাৰণ দেখুৱায়, বেমাৰৰ, এইটো কাম আছে। পিতাইতো বহুতো শ্বিফট দিব পাৰে। আজি কালি স্কুলতো কেইবাটাও শ্বিফট থাকে। এয়াতো বৰ বেছি পঢ়া নহয়। কেৱল অলফ (পিতা) আৰু বে'ৰ (উত্তৰাধিকাৰ) বিষয়ে বুজিবলৈ স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। অলফ আৰু বে - এয়া স্মৰণ কৰা, সকলোকে কোঁৱা। ত্ৰিমূৰ্তি বহুত প্ৰস্তুত কৰে কিন্তু ওপৰত শিৱ পিতাক নেদেখুৱায়। এওঁলোকে বুজিয়েই নাপায় যে গীতাৰ ভগৱান শিৱ। যাৰ দ্বাৰা এই জ্ঞান লৈ বিষ্ণু হয়। ৰাজযোগ নহয় জানো। এতিয়া এয়া হৈছে বহুত জন্মৰ অন্তৰ জন্ম, কিমান সহজ বুজনি। কিতাপ আদি হাতত একো নাই। কেৱল বেজ এটা হলেই হ'ল, য'ত কেৱল ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰ থাকিব লাগে। যাৰ দ্বাৰা বুজাব লাগে যে পিতাই কেনেকৈ ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পঢ়া পঢ়ুৱাই বিষ্ণুৰ সমান গঢ়ি তোলে।

কিছুমানে ভাবে যে আমি ৰাধাৰ নিচিনা হ'ম। মাতৃ সকলকেই জ্ঞানৰ কলহ দিয়া হয়। ৰাধাৰ বহুত জন্মৰ অন্তত তেওঁ কলহ লাভ কৰে। এই ৰহস্যও পিতাইহে বুজাব পাৰে বাকী কোনো মনুষ্যই নোৱাৰে। তোমালোকৰ ওচৰৰ সেৱা কেন্দ্ৰত কিমান আছে। কিছুমানে 1 দিনহে আছে বাকী 4 দিন নাই। সেয়ে সুধিব লাগে তুমি ইমান দিন কি কৰিছিলো? পিতাক স্মৰণ কৰিছিলো? স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাইছিলো? যি জন বহুত দেৱিকৈ আছে তেওঁক লিখিত ভাবেও সুধিব লাগে। কিছুমান বদলি হৈ যায় তথাপিও কোনো কেন্দ্ৰৰতো নিশ্চয় হয়, তেওঁ মন্ত্ৰ পাই থৈছে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু চক্ৰ ঘূৰাব লাগে। পিতাইতো বহুত সহজকৈ কথা কৈছে। আত্মৰেই দুটা-মনমনাভৱ, ইয়াত গোটেই চক্ৰ সমাহিত হৈ আছে। যেতিয়া কোনোবাই শৰীৰ ত্যাগ কৰে তেতিয়া কয় অমুক স্বৰ্গলৈ গ'ল। কিন্তু স্বৰ্গ কি, কোনেও নাজানে। তুমি এতিয়া জানিছা যে তাত ৰাজত্ব আছে। উচ্চৰ পৰা নিম্নলৈকে, ধনীৰ পৰা দুখীয়ালৈকে সকলো সুখী হয়। ইয়াত হৈছে দুখী সৃষ্টি, সেয়া হ'ল সুখী সৃষ্টি, পিতাইতো বৰ সুন্দৰ কৈ বুজায়। যদি কোনোবা ব্যৱসায়ী বা অন্য কোনোবাই পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত বাহানা (অজুহাত) কৰে তেন্তে ভাল নালাগে। নাহিলে তেওঁক সুধিব লাগে, তুমি পিতাক কিমান স্মৰণ কৰা? স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰোৱানে? খোৱা-বোৱা, ফুৰা-চকা কৰাত আপত্তি না। ইয়াৰ বাবেও সময় উলিওৱা। আনৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। ধৰিলোৱা কাৰোবাৰ কাপোৰ ধোৱা কাম আছে, বহুত মানুহ আছে। মুছলমান বা পাৰ্চী বা হিন্দু যিয়েই নহওক, ক'ব লাগে - তুমি স্কুল কাপোৰ ধোৱা কিন্তু এই তোমাৰ যে শৰীৰ এয়াতো পুৰণা মলিয়ন কাপোৰ, আত্মাও তমোপ্ৰধান তাক সতোপ্ৰধান, স্বচ্ছ কৰিব লাগে। এই গোটেই সৃষ্টি তমোপ্ৰধান, পতিত কলিয়ুগী পুৰণি। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হোৱাও লক্ষ্য আছে নহয় জানো। এতিয়া কৰা-নকৰা বুজা-নুবুজা তোমাৰ ইচ্ছা। তোমালোক আত্মা নোহোৱা জানো। আত্মা নিশ্চয় পবিত্ৰ হ'ব লাগে। এতিয়াতো তোমালোকৰ আত্মা ইমপুৰ (অপবিত্ৰ) হৈ গৈছে। আত্মা আৰু শৰীৰ উভয়েই মলিয়ন। তাক পৰিস্কাৰ কৰিবৰ কাৰণে পিতাক স্মৰণ কৰা, গ্যাৰাণ্টি আছে, তোমাৰ আত্মা একেবাৰে 100% পবিত্ৰ সোণ হৈ পৰিব, পিছত অলঙ্কাৰো সুন্দৰ হ'ব। মানা-নামানা এয়া তোমাৰ ইচ্ছা। এয়াও কিমান সেৱা হ'ব। ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ যোৱা, কলেজলৈ যোৱা, নামী গ্ৰামী সকলৰ ওচৰলৈ যোৱা আৰু বুজোৱা যে চৰিত্ৰ ভাল হ'ব লাগে। ইয়াততো সকলো চৰিত্ৰহীন, পিতাই কৈছে ৰাইচলেছ হ'ব লাগে, ৰাইচলেছ জগত আছিল নহয় জানো। এতিয়া বিকাৰী অৰ্থাৎ কেৰেক্টাৰলেছ, কেৰেক্টাৰ বহুত বেয়া হৈ গ'ল। ৰাইচলেছ হোৱাৰ অবিহনে তোমালোকৰ শুধৰণি নহয়, ইয়াত মনুষ্য কামী। এতিয়া বিকাৰী সৃষ্টিৰ পৰা ৰাইচলেছ ৱৰ্ল্ড এক পিতাই

আহি স্থাপন কৰিছে। বাকী পুৰণি সৃষ্টি বিনাশ হৈ যাব। এয়া চক্ৰ নহয় জানো। এই গোলকৰ বুজনি বৰ সুন্দৰ। ইয়াত ৰাইচলেছ ৱৰ্ল্ড আছিল, য'ত দেৱী-দেৱতাই ৰাজ্য কৰিছিল। এতিয়া তেওঁলোক ক'লৈ গ'ল? আত্মাৰতো বিনাশ নহয়, এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লয়। দেৱী-দেৱতায়ো ৮৪ জন্ম লয়। এতিয়া তুমি পাকৈত হৈছা। আগতে তুমি একেবাৰে অস্তিত্ব আছিল। এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টি কিমান লেতেৰা। তুমি অনুভৱ কৰা, পিতাই যি কৈ আছে সেয়া সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ। তাত হৈছে পবিত্ৰ সৃষ্টি। এইখন পবিত্ৰ সৃষ্টি নোহোৱাৰ কাৰণে নিজৰ ওপৰত দেৱতাৰ সলনি হিন্দু নাম ৰাখি দিলে। হিন্দুস্থানত থকা সকলক হিন্দু কৈ দিলে, দেৱতা সকল স্বৰ্গত থাকে। এতিয়া তুমি এই চক্ৰ বুজি পালা। যিবিলাক চেনচিবুল (সচেতন) তেওঁলোকে ভাল দৰে বুজি পাইছে আমাক পিতাই যিদৰে বুজাইছে তাক ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) কৰিব লাগে। মুখ্য-মুখ্য শব্দ ন'ট কৰি (তুকি) যোৱা পুনৰ শুনাৱা, পিতাই এইটো-এইটো পইন্ট (সাৰ কথা) শুনাইছে। কোৱা মইতো গীতাৰ জ্ঞান শুনাইছো। এয়া গীতাৰ যুগ। ৪ যুগ আছে, এয়াতো সকলোৱে জানে। এয়া হৈছে লীপ যুগ (সংগম যুগ)। এই সংগম যুগৰ বিষয়ে কোনোৱেও নাজানে, তোমালোকে জানা এয়া পুৰুষোত্তম সংগম যুগ। মনুষ্যই শিৱ জয়ন্তীও উদযাপন কৰে কিন্তু তেওঁ কেতিয়া আহে, কি কৰে সেয়া নাজানে। শিৱ জয়ন্তীৰ পাছত কৃষ্ণ জয়ন্তী, তাৰ পাছত ৰাম জয়ন্তী। জগত অম্বা, জগত পিতাৰ জয়ন্তীতো কোনোৱে উদযাপন নকৰে। সকলো ক্ৰম অনুযায়ী আহে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে সকলো জ্ঞান পালা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) আমাৰ পিতা হৈছে চুপ্ৰিম (পৰম) পিতা, চুপ্ৰিম টিচাৰ (শিক্ষক), চুপ্ৰিম সৎগুৰু - এই কথা সকলোকে শুনাৰ লাগে।
অলফ আৰু বে'ৰ পঢ়া পঢ়িব লাগে।

(২) জ্ঞান অৰ্থাৎ সৃষ্টি চক্ৰৰ নলেজ (জ্ঞান) ধাৰণ কৰি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে আৰু বিজ্ঞান অৰ্থাৎ শব্দৰ উদ্ধৃত থাকি
শান্তিলৈ যাব লাগে। ৭ দিনৰ পাঠ্যক্ৰম লৈ পাচত য'তেই থকা যায় এই পঢ়া পঢ়িব লাগে।

বৰদান: প্ৰকৃতিৰ পৰা আহিব লগা পৰিস্থিতিৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব পৰা পুৰুষোত্তম আত্মা হোঁৱা
ব্ৰাহ্মণ আত্মা হৈছে পুৰুষোত্তম আত্মা। প্ৰকৃতি পুৰুষোত্তম হৈছে আত্মাৰ দাসী। পুৰুষোত্তম আত্মাক প্ৰকৃতিয়ে
প্ৰভাবিত কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে চেক্ (পৰীক্ষা) কৰা প্ৰকৃতিৰ অস্থিৰতাই নিজৰ ফালে আকৰ্ষণতো কৰা
নাইতো? প্ৰকৃতিয়ে সাধন আৰু চলভেদনৰ (মুক্তিৰ) ৰূপত প্ৰভাৱান্বিত কৰা নাইতো? যোগী আৰু প্ৰয়োগী
আত্মাৰ সাধনাৰ সম্মুখত সাধন স্বতঃস্ফূৰ্ত ভাৱে আহি যায়। সাধন সাধনাৰ আধাৰ নহয় কিন্তু সাধনাই
সাধনক আধাৰ কৰি লয়।

স্লোগান: জ্ঞানৰ অৰ্থই হৈছে অনুভৱ কৰা আনক অনুভৱী কৰি তোলা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!